

EL PRIMER DIA D'INSTITUT

Aquella tarda, era una tarda d'hivern. De les més fredes que havia vist. Jo estava calenta en el meu llit acaronada al costat de la meva estufa. Estava fullejant un llibre que m'havia acabat de llegir aquella mateixa tarda. Quan em vaig adonar que hi havia un paper entre les pàgines. Em va sorprendre força que hi hagués un paper, ja que me l'havia llegit unes tres vegades. Quan vaig agafar el paper i el vaig mirar de prop, em va sorprendre el contingut, era una carta d'una tal "Maria Johnson" la carta parlava d'una acadèmia que s'anomena "Blue Coat Kendrick", no sé què feia aquella carta allà, però segur que res bo.

En aixecar-me del llit, per baixar a esmorzar, el meu pare va entrar de cop cridant alegrement —L'esmorzar és a taula Amèlia! Vaig fer un salt tan alt que quasi arribo al sostre de la meva habitació. En aquell moment recordo que el meu cor estava a mil per hora. I quan ja estava a terra em vaig recordar que avui era el meu aniversari i que complia tretze anys.

Quan ja era a baix i ja havíem esmorzat, li vaig consultar sobre la carta que havia trobat al meu llibre. Per un moment va intentar evitar la pregunta, però al final va fer un sospir i m'ho va confessar. No ho podia creure, em volia apuntar a un institut a Londres. Em va intentar convèncer que era molt bonica i que així faria nous amics i que seria una gran experiència. Però jo estava massa ocupada en els meus pensaments, el primer que vaig fer va ser enfadar-me amb el meu pare i tancar-me a l'habitació. Després vaig trucar a tots els meus amics i amigues per explicar-los tot. Però al final del dia em vaig rendir, a un quart de nou de la nit, mentre sopàvem li vaig preguntar quan m'hauria d'anar a Londres. Ell em va mirar i em va dir que segurament me n'aniria demà. No sé per què, però en aquell moment notava que tota la meva vida canviaria.

Recordo que el camí va ser molt llarg, estava cansada i avorrida, durant el camí vaig estar pensant com aniria el primer dia d'institut, no sé per què, però en aquell moment em vaig posar molt nerviosa, mai m'havia posat tan nerviosa, estava aterrida i preocupada, era una sensació desagradable.

Després de tres hores en cotxe i una hora en vaixell vam arribar a l'institut "Blue Coat Kendrick". Era bonic, o havia de reconèixer, però la idea que m'havia de quedar durant tot un any, no m'agradava tant, ja que no coneixia a ningú. Quan vaig sortir del meu cotxe em vaig fixar que més que un institut semblava una presó. Hi havia una tanca que envoltava tot l'institut. La porta era negra d'un negre carbó, era altíssima tan alta com la tanca. El meu para va sortir de darrere del cotxe agafant amb la mà dreta la meva maleta, quan va estar al meu costat va fer una rialla i va tocar el timbre.

Just després va vindre una senyora d'uns quaranta anys. Quan es va presentar va dir que es deia Maria Johnson i que era la directora de l'institut, mentre es presentava em vaig adonar que intentava fer unes bromes per causar bona impressió per a mi i pel meu pare.

Després de les presentacions, ens va convidar a entrar. El meu pare es va plantar i em va donar la maleta i mentre em xiuxiuejava que em portes bé. Després se'n va anar cap al cotxe i em va fer un gest d'adeu amb la mà. Però jo no li vaig contestar, ja que continuava enfadada. Quan ja havia marxat, la senyora Maria em va convidar a entrar dins. Jo li vaig respondre que sí, però en realitat no en tenia gaires ganes d'entrar.

Quan ja érem a dins, em vaig fixar que tothom em mirava i mentre ho feien es xiuxiuejaven coses a l'orella. Vam caminar durant uns minuts fins a arribar a unes habitacions, amb les portes roses, i al costat unes de color blau separades per una columna. Em vaig dirigir cap a les claus, però unes mans m'ho van impedir. La directora em va mirar i em va dir que no era la meva habitació i que aquelles eren les dels nens. En aquell moment em vaig enfadar encara més del que ja estava. No

em podia creure que el meu pare m'apuntes a aquell institut tan masculista. Després em va dir que anés a conèixer la meva companya d'habitació. Vaig fer tres passes endavant per obrir la porta, ja que era la primera d'elles. Quan vaig obrir la porta em vaig adonar que ella estava igual de perduda que jo.

En el moment que em va veure, va callar en sec i em va mirar. Es va apropar simpàticament i es va plantar davant meu. Després em va allargar la mà per saludar-me. Em va explicar que es deia Mia Hamilton i que vivia allà a Londres. Li vaig explicar una mica el que m'havia passat el dia anterior i ella em va entendre força, ja que a ella també la van treure del seu institut. De seguida ens vam fer molt amigues, i a les dues, al final, ens va començar a agradar molt l'institut.

En la classe de la senyora Rumania (era la classe de plantes aromàtiques i medicinals) la mestra ens va demanar a mi i a la meva amiga anar a la muntanya del costat a buscar un parell de margarides. A mi no em feia por anar al bosc sola amb la Mia perquè ja havia anat un parell de vegades, però a la Mia sí que li feia una mica de por. La muntanya estava tancada perquè no entrés ningú que no fos de l'institut, ja que la muntanya empalma-va amb l'institut.

La senyora Romania ens va dir que tornéssim a les quatre perquè la classe acaba a les cinc de la tarda i així tindríem una hora per poder acabar l'esquema de les plantes aromàtiques. Quan vam entrar al bosc, ens vam fixar que estava més fosc del normal, però no li vam donar importància, ja que sempre estava fosc. De seguida vam trobar les margarides que ens havia demanat. De tornada anava primer jo perquè la Mia encara tenia por, mentre caminava anava pensant en el meu pare i les meves amigues i amics.

Quan de sobte vaig notar la mà de la Mia a sobre de la meva espatlla acompanyada d'un crit, me'n vaig girar tan de pressa com vaig poder per veure que passava, i vaig veure com el terra s'ensorra-va sota la meva amiga. De seguida vaig reaccionar i la vaig ajudar perquè no s'ensorrés. Quan ja ens vam treure l'ensurt de sobre ens vam apropar a veure què passava. Vam veure que no era un ensorrament normal. Ens vam adonar que era una trampa i que segurament havia estat un caçador intentant caçar algun animal. La Mia estava molt enfadada, no era estrany que ella estigués enfadada, ja que li encantaven els animals i sobretot protegir-los dels caçadors.

De sobte la Mia va començar a caminar ràpidament, caminava amb el cap mirant a baix, com mig enfadada i mig frustrada. Jo la vaig seguir com vaig poder, mentre la intentava calmar. Després d'uns minuts es va aturar i es va calmar una mica, i vam marxar cap a l'institut.

Vam arribar tard a l'escola, però abans que la Romania digués ni una sola paraula la Mia va començar a dir tot el que havíem vist. La Mia estava indignada i la Romania es va començar a enfadar amb cada paraula que la Mia anava dient. La Mia i la senyora Rosini eren grans amigues pel tema dels animals. Quan la Mia va acabar d'explicar, la senyora Romania i ella van anar cap a la directora i li van explicar tot.

La directora els va explicar que segurament havia sigut el nou caçador del poble del costat, que va vindre fa pocs dies a demanar-li les claus de la muntanya. La senyora Romania se'n va anar cap a on vivia el caçador tan ràpid com va poder. Després d'una hora el caçador va vindre i ens va explicar que ell mateix trauria les trampes i que s'encarregaria de plantar noves plantes.

Aquell any va ser un dels millors de la meva vida. Potser el meu pare tenia més raó del que em pensava.